

KIS HATÁR

AMERIKA FÖLFEDEZÉSE. (Lásd a 334. lapon.)

XLVII. kötet, 21. szám. **Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. november 18-án.
Meglenni minden vasárnap 16 oldalon.

PÁVA HERCZEG UTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

— SZOBA, melybe Marczy bevezette a kis vendégeket, a majorosék paradés-szobája volt. Persze olyan paradés, amelyet Bözsike és Ákos még soha nem láttak, mert még soha sem jártak paraszt-házban. Az egyik falnál toronymagas ágy állott, a szemközti falon cifra kancsók, tálak és tányérok voltak fölrakva, a fal közepén pedig egy kis tükör függött, mely fölött egész csomó pávatoll pompázott. Egyik sarokban tulipántos láda állt, a szoba közepén pedig asztal s körülte szintén tulipántosra festett székek.

— Üljenek csak le, mondá Marczy minden czerimónia nélkül. Mindjárt hozom a tejet.

A tej is, a czipó is nagyon jó volt s mialatt a vendégek eszegettek-iszogattak, Marczy is oda ült melléjük, rákönyökölt az asztalra és kíváncsian kérdé:

— Hát aztán csakugyan a Tündérvárra indultak?

— Oda, de attól tartok, hogy Bözsikének messze lesz, felelt Ákos.

— Meghiszem azt! Nem ilyen kényes kis lánynak való séta az; holnap estig sem érne oda. Aztán mit is keresnének ott? Nincs ott semmi. Annál még a kákás-tó is külön. Az pedig nincs messze.

— Mi van ott?

— Sok mindenféle. Tegnap is vadruczafészket találtam.

— Jaj de szeretném látni! szólta Bözsike.

— Elvezetem oda, ha akarják. Talán még nem is láttak ilyet.

— Persze hogy nem. Menjünk mindjárt, mondá Ákos.

— De előbb megköszönjük a tejecskét, szólta Bözsike.

Megköszönték szépen s a majorosné barátságosan intette őket:

— Most már szépen sétáljanak haza. Dél felé jár az idő, nem való a kisasszonykának, hogy épp a legforróbb napon sétáljon. Te pedig, Marczy, láss a dolgod után, apríts fát, mert szükségem van rá.

— Igenis, tüstént, éppen arra gondoltam.

Ezzel Marczy olyan csufondárosan fintorította el az arcát, hogy a majorosné, ha látja, alig ha ujra ki nem röpi az ajtón. De Marczy már ki is szaladt s Ákos és Bözsike is távoztak, sajnálva, hogy Marczy nem mutathatja meg nekik a vadruczafészket. De alig értek ki az udvarból, már ott termett mellettök Marczy.

— No, menjünk! Erre balra.

— De hiszen neked dolgod van, szólta Ákos.

— Van, ha akarom. Majd fölapritja a fát Gyurka.

— De anyád neked parancsolta. Majd megharagszik ám!

— Nem anyám az nekem. És ha megharagszik, hát tessék. Azért én mégis csak azt teszem, amit akarok.

Ákos meglepetve, Bözsike álmétkodva nézett a kopott fiura. Ők még beszélni sem mernének így, nem hogy cselekedni. Ákos nagyszerűnek talált minden bátorságot s az bizony nem jutott eszébe, hogy az talán nem is annyira bátorság, mint vásottság.

Mihamar eljutottak a tóhoz s Marczy egyenesen neki indult az ingoványinak.

— C

—

Bözsike

— N

nevetve

benne.

Csak

vezette

néhol

ne gáz

hamar

ismét

kurta

földet,

nem té

— J

fukok!

Mar

—

Húzza

Ákos

kének,

Am ha

lába n

Bözsike

mélyen

térdig

elyeszt

ségének

pedig

tott M

— S

de meg

S hi

ez bele

— M

fogta

juk elő

Sietv

Marczy

— Csak utánam, tudom én az utat.

— Jaj, de hátha vízbe lépek, aggódott Bözsike.

— No, az sem nagy baj, felelte Marcz nevetve. Én már sokszor térdig gázoltam benne. Jó puha sár van itt a part mentén.

Csakugyan nem valami kedves séta-uton vezette őket, süppedős, zombékos helyen néhol nagyokat kellett lépni, hogy vízbe ne gázoljanak. Bözsike aggodalma csakhamar alaposnak bizonyult. Amint egyszer ismét nagyon neki szegült, hát biz' ő a kurta lábacskaival nem érte el a száraz földet, hanem a mocsárba lépett és majdnem térdig bele süppedt.

— Jaj, jaj! sikoltott ijedten. Jaj, megfulok!

Marczy nagyot nevetett.

— A lábánál fogva akar megfulni? Húzza ki, az a kis sár nem a világ.

Ákos gyorsan segítségére sietett Bözsikének, aki szerencsésen ki is húzta a lábát. Ám ha igaza volt is Marczinak, hogy a lába nem ful meg, valami mégis oda fult: Bözsikének a cipőcskéje, mely ott ragadt mélyen lenn a sárban. Amint a kicsike térdig csatakosan kieviczkélt s még a cipője elvesztését is észre vette, vége volt a vitézségének és bizony sirva fakadt. Ákos pedig nagy haragra lobbant és neki rontott Marczinak.

— Szándékosan vezettél ide bajba! No de megállj!

S hirtelen úgy meglökte Marczit, hogy ez bele zuhant a piszkos pocsoltyába.

— Menjünk haza, szólott Ákos és kézen fogta Bözsikét. A cipődet nem kotorhatjuk elő a mély sárból.

Sietve mentek, mert hallották, amint Marczy dühösen fenyegetőzve kiabál utá-

nok. De nem üldözte őket, mert szeme, szája, orra tele volt posványos vízzel, csak úgy tüszögött tőle; és sáros volt tetőtől talpig, amint a mocsárban meghempergett.

Bözsike a fél meztlábbal eleinte meglehetősen lépegetett, amíg a puha, pázsitos réten haladtak. De nem sokára ki kellett menniök az utra s itt az éles kavics rettentően szurkálta a kis leány gyöngelábát. Nem is birta sokáig, hanem sirva fakadt s csak lassan, sántikálva birt menni, Ákosra támaszkodva. Szerencséjükre egy uri hintó érte őket utól. A hintóban egy nő ült két leánykával s már messziről észre vették, hogy annak a csinosan öltözött, sántikáló kis leánynak valami baja van. A nő megállította a kocsit.

— Mi a bajod, kicsikém?

— Elvesztette a félczipőjét amott a tócsa iszapjában, felelé Ákos. Így most kissé bajos haza jutnia.

— Messze laktok?

— Nem éppen... amott a faluban... abban a nagy házban.

— Uljetez föl, elviszlek odáig.

Nem igen kérték magukat. Ákos a kocsishoz ült, Bözsikét bevették a hintóba s a kis leány őszintén elbeszélte kalandját, meg hogy most van először falun itt Elek bácsiékkal s az a hamis Marczy milyen rossz helyre csalta őket. Mire elmondta, már oda is értek a ház elé. Szépen megköszönték a segítséget, leszálltak s a hintó elrobogott, ők pedig bebállagtak a házba.

Klára néni persze elszörnyűködött, mikor Bözsikét megpillantotta. Gyorsan átöltöztette s ezalatt megtudván, mi történt, komoly hangon szólott Ákosnak:

— Jobban viseld gondját a kicsikének. Nem köllött volna engedned, hogy az a

vásott fiu oda vezesse, abba a pocsolás kákástóba.

— De ki is kapott ám! felelé Ákos élénken. Bele löktem azt a Marczit a pocsolásába.

— Micsoda? Ezt még rosszabbul tetted. Az a fiu talán nem akart rosszat, csak azt hitte, hogy ti is oly ügyesek vagytok az efféle vásott csinyekben, mint ő. Nem kellett volna vele mennetek. De hogy Bözsikének baja esett, azért még nem volt okod, hogy a pocsolásába taszítsd azt a fiut. Most ő nyakig sárosan kerül haza és bizonyosan kemény büntetést kap.

No, ezt meg már sajnálta Ákos. Csakugyan, Marczit voltakép nem tehet róla, hogy a baj megesett. És ő igazán szives volt hozzájuk, még meg is szokott hazulról az ő kedvökért.

— Kedves nénikém, szólt Ákos, csakugyan rosszul tettem és sajnálom. Mit gondol, nénikém, . . . van még a zsebpénzemből valami? . . . ha küldenék Marczinak egy huszfillérest és megkérném, hogy ne haragudjék . . .

— Azt jól tennéd. Ha szegénnyel követtünk el igazságtalanságot, kétszeresen kötelességünk, hogy jóvá tegyük.

Marczit tehát még az nap délután megkapta a huszaccát és az engesztelő izenetet.

Az izenetnek, de még inkább a huszaccának, erős hatása volt. Marczit kijelentette, hogy ha Ákos urfinak talán kedve telik benne, hát ő egy-egy huszaccáért akár-mikor szivesen bele hemperegteti magát a pocsolásába, csak tessék vele parancsolni.

Hát idáig ez jó volt, a néni is szerette, hogy szent a béke. De még az is lett belőle, hogy a békekötést napról napra

növekedő barátság követte, amit Klára néni és Elek bácsi alig ha láttak volna nagyon szivesen. Csak hogy ők nem igen tudtak róla, de meg keveset is törődtek Marczival, akit nem ismertek. Csak úgy melleleg hallották egyszer róla, hogy annak a majorosnak valami fogadott fia, a legvásottabb ficzkó messze környéken, akit bortal sem lehet iskolába kergetni. Hát ilyen jó pajtást persze nem igen kívántak volna Ákosnak.

Pedig most már alig mult nap, hogy a két fiú ne találkozott volna. Ákos maga sem igen tudta miért, de nagyon szivesen töltötte az idejét ezzel a tanulatlan, faragatlan ficzkóval, aki mindig csak azon törte a fejét, hogyan tölthesse el legmulatságosabban a napot. Ismerte az egész vidéket, minden bokrot, zugot és otthon bizony kevés hasznát vették. Mert akár mely órában és akár mely irányban sétált ki Ákos, csakhamar előbukkant valahol a bokrok közül Marczit; mintha leselkedett volna rá. Aztán együtt jártak-keltek, barangoltak órákig.

Bözsike persze nem vett részt az ilyen nagy sétákban, inkább otthon ült Klára néni mellett, aki gyönyörű meséket tudott neki mesélni. Mivel Bözsike makacsul kívánczolt a Tündérvárra, egy napon mind a hányan el is kocsiztak oda. Szép, nagy erdőt találtak, a szélén jókora sziklával, de egyebet semmit. Bözsike hiába kereste a maga tündéreit. De azért nem mondott le rólok.

— Nappal persze hiába járunk itt. A tündérek éjjel, a holdvilágnál tánczolnak. Éjjel köllene ide jönni.

Ákos, akinek ezt mondta, késznek nyilatkozott rá, hogy elkiséri. De mikor otthon,

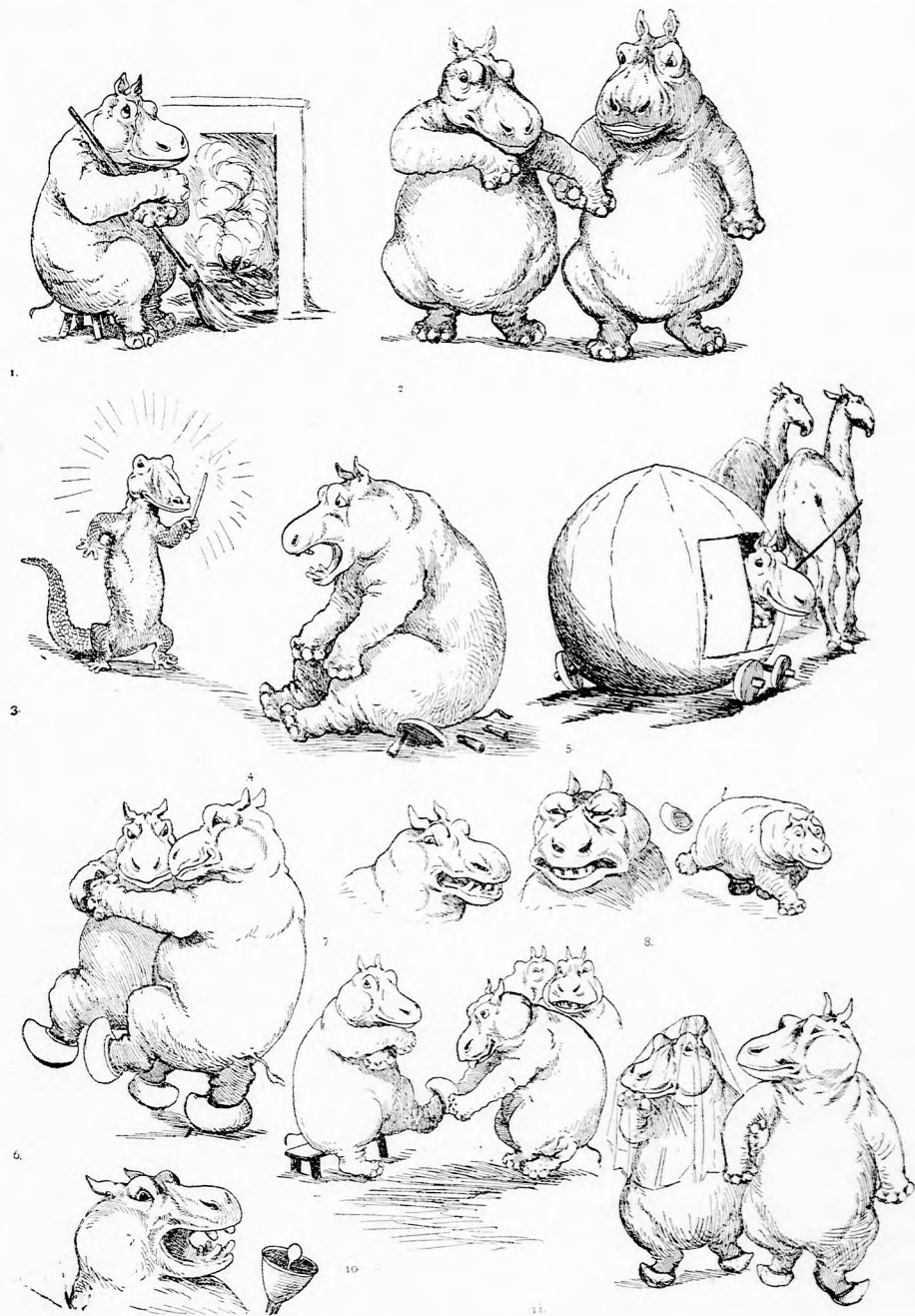
(Folytatása a 326. lapon.)

lára
olna
igen
dtek
ugy
hogy
fia.
akit
Hát
ntak

gy a
naga
resen
fara-
törte
ságo-
éket,
evés
n és
esak-
közül
ztán
ig.
ilyen
lára
ndott
acsul
apon
Szép,
szik-
iába
nem

itt.
czol-

vilat-
thon,

AZ ELTORZÍTOTT MESE. *Rosszcsont Ferke* rajzolatja. (Lásd a 332. lapon.)

(Folytatás a 324. laphoz.)

már este, megint szóba került a terv, Bözsike mégis csak vissza rettent az éjjeli nagy sétától, Ákos azonban nem mondott le róla. Ő persze nem a tündéreket akarta meglesni, hanem Marczival akart bagolylesre menni, de úgy, hogy Bözsike ki ne fecsegje, ha észre veszi, hogy nem fekszik le, hanem késő este kioson.

— Tudod, Bözsike, majd én Marczival elmegyek oda és meglesem a tündéreket. Aztán elmondom neked, mit láttunk.

Ki is osont vacsora után a kert felőli oldalon. De alig ment a háztól egynehány lépésnyire, ijedten fordult meg s néhány perc múlva már ismét ott volt a szobájokban.

— Valami furesát hallottam a kertben, mondá őszintén. Olyan csodálatos hangon lármázott, hogy el sem képzelhetem, miféle szörnyeteg lehetett. Tudod... sötétben bajos...

Bözsike ezt tökéletesen belátta. De mikor másnap reggel vidáman kísértált a kertbe, ő is mindjárt hallotta a csodálatos, lármás hangot. Rögtön meg is futamodott volna, ha meg nem pillantja Kormoskát, amint haragosan pöfög valakire. Már ezt mégis meg köll nézni.

S amint megpillantotta, szeme-szája is elállt bámulatában. Idegen látogató állt ott, ragyogó, pompás díszben, a nyakán arany lánczal, méltósággal nézve szembe a pöfögő kis macskával. Bözsike nem hitte egyebet, mint hogy ez valami tündérvendég. Szaladt is be a házba, hogy a nénit, a bácsit és Ákost gyorsan kiszólítsa.

(Folytatása következik.)

ENGEDELMES SÁRKÁNY.

— A »Kis Lap« 50-dik színes műmelléklete. —

— FIUK, képzeljétek, tegnap én mit láttam, amint sétálgatva kiinn a mezőn jártam!

— No ugyan mit? Lovat, tehenet vagy ártányt?

— Ohó! Nem azt, hanem egy hatalmas sárkányt, vérben forgó szemmel, véres, szörnyű szájjal; tiz ölnyire nyult el kigyózó farkával; fönn nyargalt magasan a levegőégben, aztán leszállt és én majd hogy rá nem léptem.

— Mesebeszéd! Sárkány nincs, tudjuk mindnyájan. Nem hiszünk efféle ócska babonában.

— Már pedig én láttam, sőt még meg is fogtam s meggyőződhetek ti magatok legottan, ha nem félték s velem jöttök a mezőre.

— Most mindjárt?

— Most! Rajta no! Bátrán előre!

— Hm! Furcsa! És aztán... nem bánt az a sárkány?

— Dehogyan bánt! Oly szelid, akár csak a bárány. Nem is jár szabadon, van neki gazdája, aki megkötözi s nagyon vigyáz rája, s bár mily magasan száll a sárkány a légben, gazdája szavára megint leszáll szépen, meglapul a földön s várja türelemmel, hogy gazdája újra magasra küldje fel.

— No hát menjünk! Ilyen csodát még nem láttunk. De ha rászedsz, reszkess! Kemény boszut állunk! Messze van-e?

— Dehogyan! Már ott leszünk mindjárt. Ni, én már látom is... most éppen ott fönn jár. Látjátok?

— Ejnye te... te gézengúz... hisz az... izé...

— Az, sárkány! Tán bizony nem igaz? Persze, papiros; de csak sárkány a neve. Dani pajtásunké s vigan játszik vele.

— Jaj, hogy megtréfáltál! De mégis jól tetted. Dani a játékból nekünk is részt enged, ha megkérjük szépen. S ha jó szél fog lengni, a sárkány nekünk is fog engedelmeskedni.

amilyen
köztetel
már es
mert r
hogy ig
cziásság
csiny
nektek

Nem

kevered
olyanba
Karcsin

Karcsin

zetesség

arra ne
valaha

desen o

beli de

meddig

falain l

a legm

a hiba

lett a

bajom,

Karcsin

ne mer

Meg

tam re

megint

mig va

vesztett

— E

tok me

AZ UTOLSÓ CSINY.

— Beszélyke Döme bácsitól. —

ALÁN el sem hiszitek, kopasz fejemet és ősz szakámat látván, hogy valaha magam is éppen olyan garabonczyás diák voltam, amilyen, mint hallom, most is akad itt-ott köztetek. Persze, nagyon régen volt az és már csak azért sem rösteltem emlegetni, mert mindjárt eldicsekedhetem azzal is, hogy igen hamar abba hagytam a garabonczyásságot: mindjárt, amint az az utolsó csiny megesezt, melyet most el akarok nektek mondani.

Nem állítom, hogy még azután is nem keveredtem holmi apróbb bajokba; de olyanba igazán nem, mint amikor még Karcsinak hű pajtása voltam.

Karcsi, az volt az iskolánk egyik nevezetessége. Nem éppen benn az iskolában, mert arra nem igen emlékszem, hogy a tanár valaha megdicsérte volna. A leczkáját rendszeren csak úgy félig-meddig tudta, írásbeli dolgozatai pedig talán még félig-meddig sem voltak jók. De bezzeg az iskola falain kívül! Ott ő volt a vezér, ő tudta a legmerészebb tréfákat, és csak az volt a hiba, hogy igen sokszor sirás, büntetés lett a vége. És nekem még az is volt a bajom, hogy az apám nagyon jól ismerte Karcsit s épp azért sokszor tiltotta, hogy ne merjek vele nagyon pajtáskodni.

Meg is fogadtam én azt, meg is tartottam rendszeren két-három napig; azután megint csak hű pajtása lettem Karcsinak, mig valami újabb csinyen újra rajta nem vesztettünk. Egy napon aztán így szólt apám:

— Hallod-e, fiam, most utoljára bocsátok meg neked. Az a Karcsi igen vásott

ficzkó, nem akarom, hogy te is olyan légy. Most tehát fogadd meg komolyan, hogy nem keveredel többé bele az ő garázda csinyeibe.

Megfogadtam, még pedig ezuttal igazán komolyan. Mert az utóbbi hetekben néhány-szor igen pórul jártunk a Karcsi rendezte mulatságokkal. Így hát a legszebb és legjobb szándékokkal eltelve sétáltam ki korán délután s igazán nem akartam Karcsival találkozni. És mikor véletlenül mégis megpillantottam, jó messzire megálltam, azon törve a fejemet, vissza forduljak-e? Az talán nem jár vele a fogadalmammal, hogy még csak ne is beszéljek eddigi pajtásommal.

Még el sem szántam magamat, mi lesz, már megpillantott Karcsi s messziről kiáltá:

— Dömikém, jőjj szaporán, már nagyon várunk.

Láttam, hogy több pajtásunkkal labdáz. Roppant kedvem lett volna részt venni a játékban; de nem mertem. Megálltam keményen.

— No, mit állsz ott báméskodva, mint valami szárazra vetődött potyka? kiáltá Karcsi. Jőjj egymásután!

Intettem a fejemmel, hogy nem megyek. De ha én nem mentem hozzá, eljött ő én hozzám.

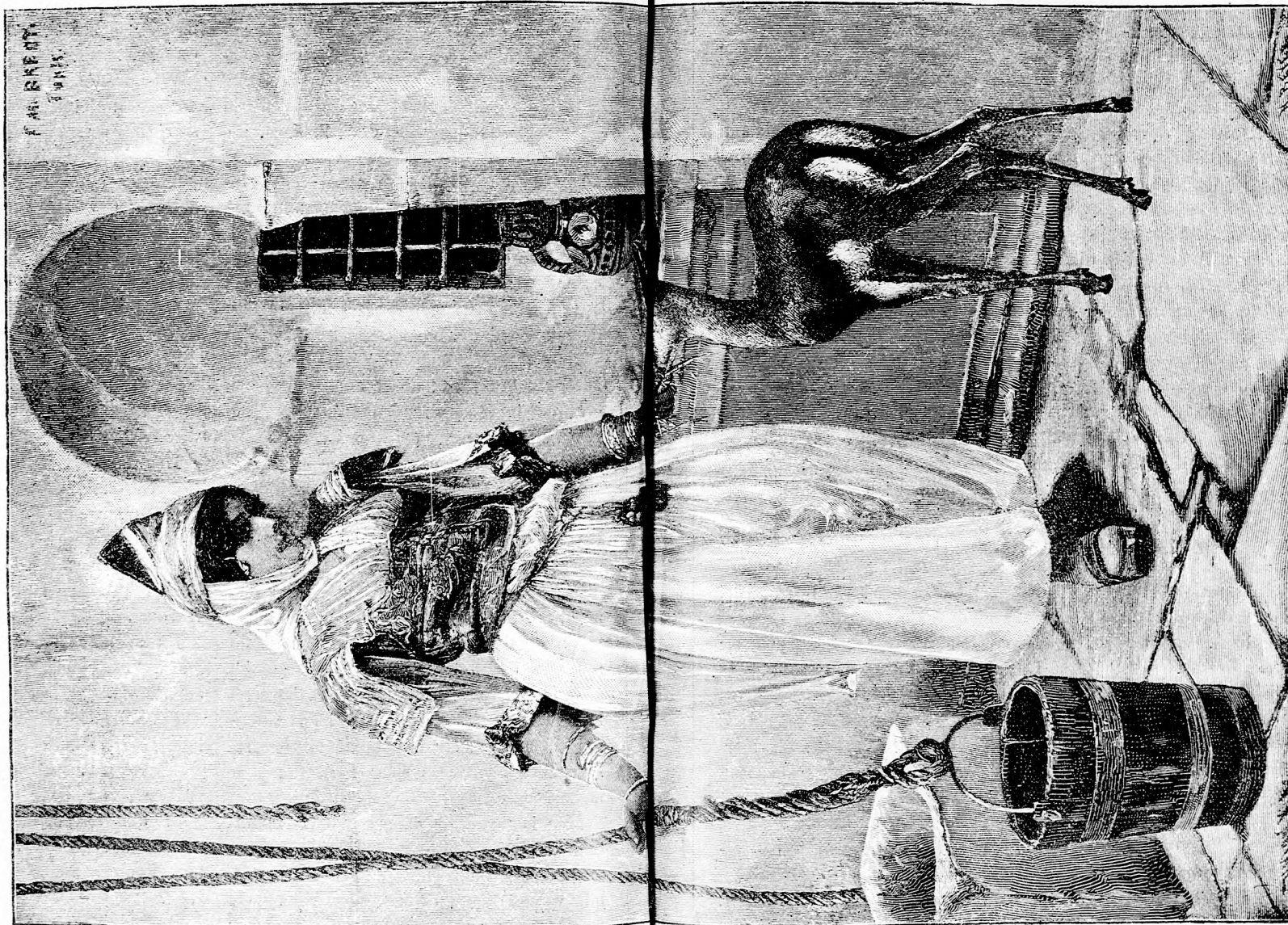
— Mi lelt, Dömikém, hogy nem jössz labdázni? Talán beteg vagy?

— Nem... nem éppen... csak nincs kedvem.

— Jól van no, magam is megelégettem már, inkább pihenek. Szinte meg is éheztem, Van-e a zsebedben valami kis harapni való?

Én tudniillik, mint jó pajtás, az otthon kapott csemegefélét eddig mindig zsebre

(Folytatása a 330. lapon.)

FATIME ÖZIKÉJE. (Lásd a 334. lapon.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

dugtam és aztán hiven megosztottam pajtásaimmal. De mivel most nem volt száundékomban, hogy Karcsit fölkeressem, hát nem is hoztam semmit.

— Nincs nálam semmi, mondám.

— Ejnye, az baj. Azaz... sebak! Menjünk Kata asszonyhoz, vegyünk egy pár mandulás patkót. Az nagyon jó!

Az a Kata asszony szegény sütemény-árus asszony volt, aki nyakába akasztott kosárral rendszeren ott álldogált a szomszéd utcza sarkán. Volt nála mindenféle olcsó fajta czukros sütemény, krajczáros, két-krajczáros. Ha most vissza gondolok rá, úgy tetszik, mintha szörnyen silány portéka lett volna az mind; de akkoriban nagyon kaptunk rajta s mi iskolás fiúk voltunk Kata asszonynak a legjobb vásárlói. Mikor tehát Karcsi a mandulás patkót említette, magam is felsohajtottam:

— Jaj de jó volna!

— No hát menjünk! Nekem most véletlenül nincs ugyan pénzem, de ugy-e, adsz kölcsön? Majd megadom, ha lesz.

Ez nagyon bizonytalan határ-idő volt Karcsinál. Már sok krajczárom, tizeském vándorolt ilyen föltétellel az ő zsebébe és nem került többé soha vissza, mert olyan idő soha sem akart bekövetkezni, hogy Karcsinak csak egy árva krajczárja is akadt volna az adóssága vissza fizetésére. Ez azonban nem akadályozott volna most sem a kölcsön-adásban; volt annál még nagyobb bökkenő.

— Nincs ám nekem sem egy árva fillérem sem, mondám búsan.

— Hm! Ez már hiba! Ilyen gazdag fiú mint te... Pedig nekem most már minden áron mandulás patkó köll...

Ez alatt több más pajtásunkkal együtt eljutottunk az utcza sarkára s Karcsi hirtelen nagyot nevetve kiáltott fel:

— Lesz is! Ne félj semmit, Dömikém! Már tudom, mit csinálunk.

— No mit?

— Nézd, Kata asszony helyett a kis fia van ott a kosárral... Bertókkal könnyen boldogulunk.

Bertók alig kilencz éves fiúcska volt, de anyja már rábizta néha a portékát s Bertók jól ismerte, melyik a kajczáros, melyik a két-krajczáros darab. Közben maga is megeszegetett egy-egy darabot és amikor most hozzája értünk, épp egy darabka árpa-czukrot szopogatott. Karcsi hamisan sandított felém s én mihamar meg is értettem és roppant mulatságosnak találtam a tréfát, melybe bele fogott. Mert Karcsi roppant komoly képpel így szólt:

— No lám, no lám! Csakugyan igaza volt az anyjának! Nézzétek, fiúk! Ez a semmire való Bertók maga eszi meg a portékáját!

— Az ám! Csakugyan! Ez szörnyűség! kiáltoztuk mindnyájan.

A szegény Bertók megszeppenve hebegte:

— De kérem... nekem... izé... édes anyám...

— Édes anyád épp az imént kért meg minket, hogy vigyázzunk reád, szólt Karcsi. És megkért, hogy ha torkoskodáson kapunk rajta, vegyük el tőled a kosarat és őrizzük meg, amíg ő elő kerül. No, szaporán, ide a kosárral! Majd én gondját viselem.

A kis Bertók alig ha nem gyanakodott, hogy Karcsi olyan formán fogja a kosárnak gondját viselni, mint a kecske a káposztának; ellenszegült tehát s kézzel-láb-

bal ká
bántur
a kosá
és assz

—
Tessék
Olcson

És
zett, t
gás ki
sunk
ölében
sik fiú
de má
tem eg
oda ki

—
Félt
de hir
tott, a

kaczag
egyszer

kamba
—

Várj o
Ann

kosság
formát

szuk a

kép t
akaszt
met, f

ill a be
zott ut

Én
kiáltot

—
futtok

A k
hogy

bal kapálózott. De hát persze hamar elbántunk vele. Karcsi a vállára akasztotta a kosarat, aztán elő vette a zsebbevalóját és asszonyok módjára bekötötte a fejét.

— No, most én vagyok Kata asszony! Tessék, urfiak, jó czukorka, sütemény! Olcsón adom, akár hitelbe is.

És legelőször is saját magának hitelezett, tele tömve a száját. Roppant kaczagás kísérte; és igaz is, hogy Karcsi pajtásunk fura egy figura volt bekötött fejével, ölében a süteményes-kosárral. Egyik-másik fiú bele is markolt és — szégyenlem, de már csak megvallom, magam is kivettem egy mandulás patkót, ámbátor azt is oda kiáltottam Bertóknak:

— Ne félj, Bertók, megfizetjük ám!

Félt-e Bertók vagy sem, nem tudom, de hirtelen rám mutatott és valamit kiáltott, aztán elszaladt. A nagy zsvajban, kaczagásban nem érttem, mit mond, de egyszerre csak hozzám lép Karcsi, nyakamba akasztja a kosarat és így szól:

— Most már légy te a Kata asszony! Várj csak, bekötöm a fejedet.

Annyira benne voltunk a bolondos pajkosságban, hogy nem is ellenkeztem, olyan formát gondolván, hogy majd sorra játszuk a Kata asszony szerepét. Ámde másképp történt. Karcsi, miután nyakamba akasztotta a kosarat és bekötötte a fejemet, fürkészőleg szétnézett, aztán hirtelen ill a berek! . . . úgy elfutott, hogy szinte porzott utána; a többi fiú pedig mind a nyomába.

Én ugyancsak meglepetve és hűledezve kiáltottam utánok:

— Hé, fiúk! Hová szaladtok? Miért futtok?

A következő pillanatban már tudtam, hogy miért: láttam a kis Bertókot, aki

ugyancsak gyorsan vezette felém — az édes apámat. Az ügyes kis fiú tudta a milakásunkat, az közel is volt és az én apámhoz fordult segítségért.

Szerettem volna menekülni, de ijedtemben szinte megdermedtem, mozdulni sem tudtam, még csak az sem jutott eszembe, hogy legalább a fejemről lerántsam a kendőt. Gyönyörű figura lehettem, amint apám oda ért s én reszketve, sápadozva álltam előtte. Szídtam titokban a mandulás patkót, az ármányos Karcsit; bárcsak soha se akadt volna dolgom egyikökkel sem! Mi lesz most!

Nagy meglepetésemre apám nem látszott nagyon haragosnak Jaj, de mi következett aztán! Nyugodtan, de igen határozottan így szólt:

— Hallottam, hogy segíteni akarsz ezen a szegény fiún, te árulod helyette ezt a portékát. Helyes. Itt fogsz állani estig és árulni fogod. Én itt közel fogok sétálgatni és vigyázni fogok rád. A kosárból már sok hiányzik, látom. Arról számolnod kell s ha elő nem tudod adni az árát, rámegegy a jövő havi zsebpénzed. No, kináld szépen a portékát! Jó hangosan, hogy figyelmessé legyen rád mindenki!

Jaj de szerettem volna, ha a föld alá bujhatok! De ott kellett állanom. Pirultam, sápadoztam és mert apámat sokan ismerték a városban s így engemet is, néhány percz mulva már nagy tömeg kaczagó ember vett körül. Ott állt a kis Bertók is és tőle megtudták, hogyan lettem én sütemény-árus. Erre még jobban nevettek. És sokan csupa tréfából vásároltak és alkudoztak velem, ócsárolták a rossz portékámat, vagy viszont dicsérték és biztattak, hogy álljak ott másnap is, majd

ujra vásárolnak. Az utcai gyerkőczök röhögve, csufondároskodva tolakódtak hozzám s a szemembe viczorogtak:

— Ni, kofa lett az urfőből! Hihhi! De csak szép is, hahaha!

Türtem, türtem, de végre sem birtam tovább és hangos sirásra fakadtam. Ekkor a kis Bertók megszánt és oda szaladt apámhoz.

— Kérem szépen, majd csak inkább magam árulgom tovább... hadd menjen az urfi haza.

Apám oda jött hozzám és megszabadított.

— Mivel maga Bertók a szószólód, hát legyen elég. Vedd át a kosaradat, Bertók, és fogd ezt a forintot, kárpótlásul azért, amit azok a vásott fiúk elcsentek a portékából.

Bertók örömtől sugárzó képpel vette át a pénzt; ezzel tiszszeresen is meg volt fizetve a kára. De annál elkeseredettebben mentem haza én s még apámmal szemben is azt emlegettem, hogy igazságtalanul szenvedtem a megszégyenítő büntetést, mert nem én rendeztem a csinyt, hanem Karcsi; én jóformán azt sem tudom, hogyan kerültem bele a hinárba.

— Dehogyan nem, dehogyan nem, felelé apám komolyan. Éppen ma fogadtad meg, hogy többé nem keveredel bele a Karcsi csinyeibe s ime alig egy órával később már együtt csintalankodtál vele. Karcsi ügyes ficzkó,

ő maga elillant, téged benn hagyott a hinárban. Megteszi máskor is.

No, velem nem tette. Nagyon a számban maradt a mandulás patkó ize. Végkép megszakitottam a barátságot Karcsival s nem is keveredtem többé semmi nagyobb csinybe bele.

AZ ELTORZITOTT MESE.

— Rosszesont Ferke rajzolatja. —

(Képpel a 325. lapon.)

HOGY Ferke barátunk nagyon ügyes mindenben, ami kópé dolog, rég tudjuk és nagyon keservesen tapasztalják, akikkel valami dolga akad. Ime, a minap is mivel lepte meg hugocskáját, Erzsikét.

Legelőször is azzal, hogy az Erzsike mese-könyvéből kitépett egy szép képet. Persze nem hagyta szó nélkül Erzsike, fenyegette az apával és mogyorófa-pálczával, amelynek pedig Ferke nem igen kedvelte az ízét.

— Jól van no, majd helyre ütöm a hibát, monda csititólag. Tudok én rajzolni új képet ahhoz a meséhez, be is ragasztom a könyvbe éppen arra a helyre. Még örülhetsz, mert, ilykép becses emléked lesz szeretett drága bátyádtól.

A jó kis leány bele nyugodott és Ferke csakugyan állott a szavának. Nehány nap múlva átadta a könyvet Erzsikének.

— Ime, rendben van.

Erzsike fölnyitotta és majd hanyatt esett ijedtében.

— Jaj, rettenetes! Mit rajzoltál és ragasztottál bele a könyvembe! Borzasztó!

— Micsoda? Talán bizony nem is tesszik! Pedig ezzel remekeltem, mondhatom. Aki csak ránéz, iziben kitalálja az egész mesét. Ime, (1) itt ül a szegény hamupipóke busan, mialatt kényes, gögös testvérnénjei (2) a királyi palotába mennek fényes mulatságra. Amde megjelenik a jó tündér (3) Hamupipókének. Eleinte ugyancsak megijedt a fényes alaktól (4), de lassanként neki bátorodott, mikor a tündér arra bízattatta, hogy ő is menjen a király báljára, ne féljen semmitől. Pompás hintó (5) várta Hamupipókéét, aki nagy szépségével csakhamar feltűnt a tánczvigalmon, maga a király is tánczolt vele (6) s ugyancsak sajnálta, hogy a szép tánczosnő éjfélkor eltűnt. Igen, mert irigy testvérei meglátták és ráismertek. Hamupipóke haza futott, de futtában elvesztette egyik piczi czipellőjét, ezt pedig

megtal
mindj
sége, a
Sokan
pipóke
ő irigy
Hamup
az ors
a képr

N

megtalálták és elvitték a királynak. A király-mindjárt kihirdette (9), hogy az lesz a felesége, akinek a lábára ez a cipőcske ráillik. Sokan próbálták, persze csak a Hamupipőke lábára tudták felhuzni (10) és így, az ő irigy, kevély tesvéreinek nagy bosszúságára, Hamupipőke lett a király felesége (11) és az ország királynéja. No, csak rá kell nézni a képre, nem tűnik-e ez mind ki egészen

világosan? Kissé más-formájúaknak rajzoltam az alakokat, mint szokás; de ezért csak dicséretet érdelek. Ez nem olyan közönséges és unalmas, hanem valami új, leleményes és eredeti. Remélem, megvagy elégedve.

Mit tehetett a jó Erzsike? Nagyot nevetett és csakugyan eltette emlékül a Ferke remek rajzolását.

BETEG KIS LÁNY.

NOSZA, állj most elibém,
Fülecskédba száll igém.
Kulcsold kacsód, zárd az ajkad,
Szent ihlettség lássék rajtad.
Míg van érzés: mindig van dal;
Míg szeretet: mindig angyal.

Lám, téged egy angyal ápol,
Nincsen annak párja máshol.
Gondviselés, bár nem égi,
Köszönetet mondjál néki.
Arczocskádon legyen derü,
Hálád legyen imaszerü

És ne érjen soh'se véget,
Szeresd áldott jó szülédet!

AMERIKA FÖLFEDEZÉSE.

(Képpel a czimlapon.)

FÖL a zászlót a hajóra,
És horgonyt emeljétek!
Messze ködös távolokba
Indulok ma veletek!

Ismeretlen világrészbe,
Tul szárazon, tengeren —
Míg az égbolt hajlatán egy
Uj világrész megjelen.

Húzzátok a lapátokat,
Merítsétek mélyre le!
Feszítsétek a vitorlát
Az árbocznak végibe!

Jól haladunk. A nagy utnak
Meg is tettük már felét —
Hogy célunkhoz közeledünk,
Annak látom már jelét.

Parti madarak röpködnek,
S hajónkat kerülgetik —
Biztos, hogy az új világrészt,
Utunk végét hirdetik.

Látjátok-e azt a csíkot,
Jolán, Menyus, Marika?
Az ottan az új világrész,
A dicső Amérika!

No, még egy-két bátor csapást!...
Feszítsétek meg a kárt!...
Itt előttünk húzódik el
Rengetegével a part.

Vörös-bőrűek hazája,
Montezuma, üdv neked!
Indiánok nagy királya,
Im köszöntünk tégedet!

S ott ki guggol a bokorban?
Egy fiatal indián!...
Vagy ha az nem, hát bizonyyal
Jutka, a kertész-leány.

Megérkezünk valahára,
A csillagunk fenn ragyog!...
S el ne feledjétek, hogy a
Kolumbustok én vagyok!

FATIME ÖZIKÉJE.

— Keleti rege —

(Képpel a 328—329. lapokon.)

Mi lehetne gyöngébb, félnélkebb a kicsi
özikekénél?

Am van-e bölcsőbb és hatalmasabb
az Istennél, Alláhnál?

És ha Allah azt rendelte, hogy a gyöngé
özike legyen oltalmazód a veszedelemben,
megvédelmez a gyöngé özike, mely hálás
a jóért, amit vele cselekedtél.

Kérdezd meg Fatimét, bizonyítani fogja.

Szép, enyhe napon künn sétált Fatima a
kert alatt. Egyszerre nagy eb-csaholást hall
nem igen messziről és ugyan-akkor egy
kicsi özike rémülten ugrott eléje. A kert
fala állt előtte, nem is futhat ott tovább; de
ugyis elérnék a vadász-ebek. Már közeled-
nek, még egy percz . . . s széttépik.

— Szegény kis jószág! szólt a könyö-
rületes Fatime. Hát ha megmenthetlek?

Megfogta és gyorsan eltiünt vele a kert
kis ajtaján, melyet gondosan becsukott
maga után. Sokaig csaholtak ott a prédá-
jokat vesztett ebek nagy mérgesen, de
végre is elszéledtek.

Az özike pedig ott maradt a házban és
Fatime kedvence lett, mindig sarkon
követte, mint valami hűséges szelid báránka.
Növekedett, erősödött, de megmaradt asz-
szonyához való hűségében. Együtt jár-
tak a kutra, mezőre s az özike soha meg
sem kísérlette, hogy megszökjék a szabadba.

Egy napon ismét messze kívül jártak a
mezőn, távol a házuktól. S im egyszerre
az özike megállt és nem akarta követni
Fatimét. Hivta, csalogatta . . . hiába! Már
szinte megharagudott, mikor rémülten
vette észre, mért makacskodik az özike:
nem messzire egy vérszomjas párducz buk-
kant elő és villogó szemmel közeledett.

— Vé-
rémülte-
a feneva

Ebber-
szökken-
pedig p-
után ir-
prédáln-
ben mo-
félne. I-
özike és

Fatim-
szerencs-
már csa-

— A-
arán me-

De n-
özike eg-

A fenev-

S elh-

dolga v-

Ha a

barátján

akkor is

el. A le-

hogy ké-

botlása

nem is

figyelme-

szegény

Azután

megbotl-

léphesse

barátság-

A leg-

értést;

igen sol-

és gyöz-

olyan e-

írás is

let meg

— Végem van! rebegte Fatime halálos rémülettel. Menekülhöm lehetetlen, széttép a fenevad!

Ebben a pillanatban az őzike nagyot szökkent és futásnak eredt. A fenevad pedig pillanatnyi habozás után az őzike után iramodott. Alkalmasint biztosabb prédának vélte ezt, mint a nőt, ki ijedtében mozdulatlanul állt, mintha nem is félné. Egy-két pillanat alatt eltűnt az őzike és utána a párducz is.

Fatime hanyatt-homlok rohant haza, szerencsésen el is jutott a házába és most már csak kedves őzikéjeért busult.

— Áldozat lett szegényke, az ő élete árán menekültem én meg.

De nem egészen úgy volt, Estére az őzike egyszerre csak ott termett az udvaron. A fenevad tehát nem érte utól.

S elhíhetitek, hogy ezentul még jobb dolga volt.

ARANY KALÁSZOK.

Ha azt akarod, hogy barátod igazán jó barátjának higyen, maradj hiven mellette akkor is, ha megbotlott és hibát követett el. A legtöbb ember igen hamar kész veled, hogy kemény ítéletet mondjon embertársra botlása fölött. Pártolni, palástolni a hibát nem is szabad; ámde a hü barát arra is figyelmezteti a kemény bírakat, ami a szegény megbotlottnak mentiségére szolgál. Azután pedig bátorítja és támogatja a megbotlottat, hogy újra a helyes ösvényre léphessen. Ezzel legjobban bizonyítja be barátsága igaz voltát.

*

A legtöbb ember szereti a békét, egyetértést; de mikor haragossal áll szemközt, igen sokszor elfelejti, hogy mi fegyverzi föl és győzi le a haragot legkönnyebben. Pedig olyan egyszerű és könnyű az, s már a Szentírás is tanít rá, mondván: »a szelid felelet megtöri a haragot«.

KOCZKA-REJTVÉNY.

R	I	R	R	R
I	K	LY	LY	
Á	A	G		
A	Á			
P				

1. sor: Hódolattal néz a magyar rája: Tisztelete, szeretete tárgya.
2. sor: Vasut s hajó a czikkeit A külföldre messze viszik.
3. sor: Hajtogatott szónak vége — Hisz' mind tudjátok betéve.
4. sor: Bő özön is, szerszám is — Könnyen akadsz reám is.
5. sor: Mással-hangzó (össze-tett) — Elvéteni nem lehet. Földről le, s balról jobbra, Az érteime csak egyforma.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru.“

Történeti elbeszélések. Az ifjuság részére írta Remellay Gusztáv. Két könyvatomu képpel, színes kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 19-dik számában közölt rejtvények megfejtése:

1. Ötven krajczár. — 2. Tolvaj. — 3. Buvár.

Helyesen fejtették meg: Loránt Ella, Morzsányi Laura, ifj. Bauer Antal, Bakofen Mór, Unger Béla és Ervin, Luczenbacher Pál, Csizék Ilona, Mérey Ágosta, Botka Irma, Schulz Mariska, Kasper Sárka, Diamant Róza, Lukács József, Wohl Gyula, Szili Ede. Fábán testvérek, Kremzir Ernő és Imre, ifj. Büttel Janesi, Szentpétery Gyula, Schwartz Sándor, Ferentzy Andrea, Kohn Jolán, Pap Mária Eleonora, Löbl Paula, Várady Bözsike, Schwabach Andor (magad írj! F. b.), Michalik Ilonka, Fuchs Szeréna, Havas Margit, Gonda Lajos.

Részben megfejtették: Laban Antal, Kabdebó György, Klammer Margitka és Boriska,

Schwarz Mirza, Rosenfeld Imre, Hirsch Hertha és Zelma, Gruber Henrik és Jenő, Achim Mariska, Ember István, Witt Laczika, Álmásy Margitka (a papiroskád rojtos széleit megnyirhadtad volna, mert úgy illik. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Szili Ede, Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*»Aesopus»*, tanulságos mesék, a *»Forgó bácsi könyvtára»* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap»* XLVII. köt. 18-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Nagy Irén és Elek, ifj. Büttel Jancsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Tauffer testvérek. Már ugyan mért haragudnám én rátok? Ezt azért gondoljátok, mert nektek soha sem izenek semmit. De hiszen Forgó bácsi nem is izenget soha kis olvasóinak, csak *felel* azoknak, akik valamely kérdéssel vagy kéréssel hozzája fordultak. És szíves örömeim felel minden kis olvasójának, de aki nem kér és nem kérdez, annak mit feleljen? Ne legyen hát semmi aggodástok: kedves kis olvasóim vagytok nekem ti is, úgy mint még igen-igen sokan, akiknek szintén nincs felelni valóm. — **Barabás Feri.** Ha láttál ott a messze olasz földön s fel is ösmer-tél, kár volt engem meg nem szólítanod. Távól a hazától az ilyesmi igen jól esik; főképen annak örvendtem volna, hogy az Arno partján egy hü kis olvasómmal esik kedves találkozásom. — **Krausz Margit.** Magam is abban reménykedem, hogy jeles bizonyítvánnyal ebben az évben is rá fogsz szolgálni a *»Kis Lap»*-ra. Magától értetődik, hogy nyertes rejtvény *szerezője* nem pályázhat a jutalomra. — **Fried Ella és Gizella.** Nagyon kedves töletek, hogy annak a magyar írónak a nevét fűztétek rejtvénybe, de nem közölhetem, mert nagyon közel atyaiságban van Forgó bácsival. — **Mérhay Emi és Honka.** Azt a körképi kedvezményt csak minden *»Kis Lap»*-példány kapta. Van példány, melyet 80 gyermekből álló iskolai osztály járát: ezt valamennyit csak nem lehet részeltetni az ilyen kedvezményben? Belátjátok ugy-e? — **Glück Ottó.** Bizony nem fejtörők a te rejtvénykéid, jól mondod. Küldj hát holmi kör-mönfont, furfangosabb találós mesét. — **Frázy Oszkár.** Télen is nyitva van az állatkert. A külön-féle fenevadakat télire a házuk fűthető részébe bocsátják. — **Sternberg Miksa.** Amint eljutott hozzám ez a mostani leveled, úgy fog eljutni a többi is, kivéve hogy el nem vész a postán, amire már volt eset. Szindarabot a jövő hónapban, Karácsony ünnepére kaptok. — **Gervay Mariska.** Sikerral köszöntöttél be. — **K. Z.** Válasz rövid időn megy. — **Kohn Jolán.** A bűvészeti produk-

cióhoz persze egy kis gyakorlat szükséges és ha mindjárt első kísérletre nem sikerül, ismételni és gyakorolni kell. A »formás buborékok« is sikerülni fognak, csak jól meg legyen készítve a szappan-lé, a fuvó és a drótkeret. És el ne mulaszd a drótkeretet is megkenni a lével, mielőtt a kísérlethez fognál. A »Páva herceg utja«, azt hiszem, ezentul még inkább meg fogja nyerni a tetszésedet. — **Nagy-Váradra.** Nagyvárad póstabélyeggel levelező-lapot kaptam, melyen a 18-dik számban közölt rejtvény megfejtését és egy betűrejtvény tervezetét küldi be valamelyik szórakozott kis olvasóm; sőt alkalmasint ketten vagy többen vannak, mert többes számban beszélnek. Azt azonban mindnyájan elfelejtették, hogy a levelet alá is kell írni; mert ha nincs ott a nevék, honnan tudjam, hogy kiesodák? A kis szeleskedők e sorokból talán magukra ismernek és így megtudják, hogy nevék mért nincs a megfejtők névsorában. Aztán még azt is akartam velők tudatni, hogy a rejtvényöket alkalmilag közölni fogom. — **Strasser Henrik.** A kérdezett mű bolti ára, úgy tudom, 2 frt 50 kr. — **Csekeő Béla.** A »Wolfgang« magyarul »Farkas«. — **Witt Laczika.** A te jó nagymamádra kedvesen emlékszem. Köszöntését a legmelegebben viszonzom. — **Reisner Andor.** Bátran irhatsz nekem bár mikor. — **Tomcsányi Edith.** Ha levelekédrről ebben, vagy a megfejtési rovatban nem történt említés: ez azt jelenti, hogy nem kaptam. A *»Kis Lap»*-nak most folyó kötete a rendes 26-nál egy ívvel többet, tehát 27 ívet fog magába foglalni. — **Várady Bözsike.** Válogatok belőlük. A »kántor«-t csak egy r-rel írjuk. Ennél fogva találós meséidnek ez a száma nem talál. — **Unger Béla és Ervin.** »Ihlet« a lelkesedésnek, az érzelmek fölmelegedésének egy magasabb foka, mely a költőt s művészt lepi meg egy-egy műve alkotásaközben. A régi prófétákat is megszállta az »ihlet«, midőn a népnek hirdetésként Isten igéit, s szállja meg a jó papot most is, midőn kezében az Irással hívei elé járul. Van »ihletett« szónok is, aki honszerelmre hevíti a hon gyermekeit s van »ihletett« hadvezér, aki beszédjével feltüzelve vitézeit, a csatába rohan, hogy kivívja hona szabadságát. Leveletek örömömre szolgált. — **Ember István.** Megrajzoltatom. — **Kozma Dicsike és Müszike.** Örvendek az élénk levelezésnek, mely közöttünk megeredt. Amit az a szent könyv ójt belétek, váljon lelki üdvökre; meg az, amit a doktor bácsi ójtott belétek, váljon testi épségetekre. F. néni százszorosán viszonzza a kedves megemlékezést. — **Ofner Etelka.** Karácsonyra kaptok szindarabot. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap»*-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő *czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.